

De houtduif en de rode bosmier

Wanneer u net als ik de spaarzame natuur in ons land wilt ontdekken dan is de zondagochtend de dag bij uitstek. Wel voor tien uur in de ochtend daarna worden de natuurgeluiden weer verdrongen door het monotone gezoem van auto's op de meestal dichtbij liggende snelwegen. Heb je het lef om "op tijd" op te staan voor het buitengebeuren in ons land, trek dan je stoute natuurschoenen aan en ga met me mee. De ervaringen die je dan opdoet zijn eindeloos ...

Op een van mijn wandelingen belandde ik in een oud bosje tussen de weilanden. Na vele doornstruiken te hebben overleefd en een aantal keren in het moeras vastgezet en te hebben kwam ik op een prachtig "puur natuur" plekje terecht. Op een omgevallen oude wilg gezeten overzag ik mijn natuur. Even komt de gedachte bij je op dat jij de eerste mens bent die hier ooit is geweest ... Terwijl ik geniet van het muntkruid dat veelvuldig om mij heen groeit wordt de rust verstoord door een houtduif die klapperend wegvliegt uit het dichte struikgewas. Al speurend ontdek ik de reden van deze herrie. Op ongeveer drie meter hoogte zie ik een nest in een lijsterbesboom. Nieuwsgierig als ik ben wil ik weten wat er in ligt. Ik klim in de boom en zie twee prachtige, zuiverwitte eitjes liggen. Het legsel is compleet dus wordt er flink op gebroed. Over ruim twee weken moet er resultaat zijn, daar hopen de ouders wel op. Bij het verlaten van de boom stap ik met een voet in een mierenest in aanbouw. Mijn reuzenvoet heeft het aanwezig mierenvolkje danig in beroering gebracht. Direct beginnen de herstelwerkzaamheden. In m'n gedachten hoor ik de werkmieren praten: Welke idioot heeft dit gedaan? Omdat ik niet weet hoe ik de schade kan herstellen, verlaat ik de plek des onheils.

Het is nu drie weken later en ik bezoek hetzelfde oerbosje. De doornstruiken hebben hun best gedaan om mij buiten te sluiten. Ik kom, zei het met vele schrammen meer, toch binnen en vind opnieuw de omgevallen wilg. Rustend op deze uitnodigende boom denk ik aan het duivenpaar. Wat is er van hun huwelijk terechtgekomen? Ik zie hun nest nog, maar het is erg stil. Toch maar even de boom in om te kijken. Ik moet echter mijn klimpartij wel delen met de vele rode bosmieren. Bij het nest aangekomen zie ik tot m'n grote verbijstering twee dode duivenjongen liggen. Er is bijna niets meer van hun lichaampje over. Over en weer rennen de mieren rond de kadavertjes. Elke mier brengt een stukje duif naar hun nest onder de boom ....

Wat moeten die houtduiven meegemaakt hebben tijdens het broeden. Elke dag weer dat gekriebel van die mieren op je lijf. De eerste honderden hebben ze nog kunnen verjagen of opeten. Maar mieren zijn doorgaans met velen en daar valt bijna niet tegen te

vechten. Als het strijden je dan teveel wordt moet je zelfs je nageslacht opgeven aan dit barbaarse volk.

Wat lijkt me dat erg. Zit je als jong vogelechtepaar op een boomtak machteloos toe te kijken hoe je kinderen langzaam worden verorberd. En dat door zo'n klein diertje. Juist daarin schuilt de mierenkracht, met z'n allen ... is ... samen sterk.

Ook ik heb weer geleerd van de natuur.

Skukuza